

opusdei.org

Carta del Prelat (Novembre 2006)

Carta de Monsenyor Xavier Echevarría als fidels de l'Opus Dei. Entre altres temes, el Prelat escriu de la comunió dels sants.

06/11/2006

Estimats, que Jesús em guardi les meves filles i els meus fills!

El mes de novembre rep la seva tonalitat espiritual de les dues jornades amb les quals comença: la solemnitat de Tots Sants i la commemoració dels fidels difunts. *El*

*misteri de la comunió dels sants
il·lumina de manera particular aquest
mes i tota la part final de l'Any
litúrgic, orientant la meditació sobre
la destinació terrena de l'home a la
llum de la Pasqua de Crist [1].*

L'Església no només creix en aquest món, sinó sobretot en el "més enllà". En la gran festa d'avui recordem la immensa multitud d'ànimes que, després d'haver passat per la terra, gaudeixen de la benaurança eterna contemplant Déu cara a cara al Cel. Demà, dia 2, commemorarem els difunts que es purifiquen encara al Purgatori, preparant-se per al moment que Jesús els dirà: entra en el goig del teu Senyor [2]. Tots junts formem el Cos místic del Crist, el Cap del qual és el Verb encarnat; amb Ell i sota Ell tributem a Déu Pare un incessant cant de glòria, per la virtut de l'Esperit Sant. La consideració d'aquest misteri de la fe ha de moure'ns a donar gràcies a Déu per

la seva bondat i per la constant companyia dels sants, mirant de treure més profit d'aquesta veritat tan consoladora.

Afermat en aquesta realitat, el nostre fundador va buscar sempre —a més de la protecció dels sants del Cel i de les seves **bones amigues les ànimes del purgatori** [3]- l'oració i la mortificació de les persones que tractava. Especialment els primers anys de l'Obra, davant la grandesa de la missió que el Senyor li havia encomanat, va recórrer ple de confiança a captar pregàries i sacrificis entre els pobres i malalts de Madrid, convençut que **després de l'oració del sacerdot i de les verges consagrades, la pregària més grata a Déu és la dels nens i la dels malalts** [4].

Aquestes reflexions vénen a la meva ploma perquè en aquest mes es compleixen setanta-cinc anys del

moment que sant Josepmaria va començar a atendre pobres i malalts en companyia dels primers joves que es van apropar a la seva tasca sacerdotal. Ja alguns anys abans, com a capellà del Patronat de Malalts, es dedicava personalment a aquesta tasca, amb la qual a més va assentar fermament els fonaments de l'Obra. Però a l'octubre de 1931, en cessar el seu servei en aquella institució benèfica, per a ocupar-se de l'església i del Patronat de Santa Isabel, va trobar a faltar el tracte intens amb els necessitosos i els malalts que havia desenvolupat durant els anys anteriors. Ho relata en una de les anotacions dels *Apunts íntims*, quan es refereix al canvi d'activitat pastoral: **ahir vaig haver de deixar definitivament el Patronat, els malalts per tant: el meu Jesús, però, no vol que el deixi i em va recordar que Ell està clavat en un llit de l'hospital... [5].**

Aquest afany de servir totes les ànimes venia de lluny: tot just ordenat sacerdot, va organitzar catequesis i atenció material a famílies necessitades a Saragossa, anant a diversos barris extrems de la ciutat, fent-se acompanyar d'estudiants universitaris; no pocs d'ells es van incorporar després a l'Opus Dei, moguts pel zel apostòlic d'aquell jove sacerdot.

Quan va començar a treballar al Patronat de Santa Isabel, des del primer moment va cercar la manera de seguir ocupant-se d'aquest apostolat, en el qual —com assenyala en un altre lloc— **el Senyor va voler que jo trobés el meu cor de sacerdot** [6]. Va conèixer l'existència d'una associació de caritat, integrada per sacerdots i laics, que s'ocupava d'atendre els malalts de l'Hospital General, proper a l'església de Santa Isabel. Va anar a aquesta institució i el 8 de novembre de 1931 va

formalitzar la seva manera de col·laborar. Els diumenges a la tarda visitava l'hospital per prestar els serveis necessaris als pacients. Allí va conèixer alguns dels primers que després van veure que el seu camí de fidels de l'Església es trobava en l'Obra.

Em detinc en aquests detalls perquè res d'allò que es refereix a sant Josepmaria està mancat de significat per als fidels de la Prelatura. Fins i tot en les circumstàncies més petites de la seva vida es reflecteix fidelment l'esperit de l'Obra, que cadascuna, cadascun, ha d'acollir, conservar i transmetre amb veneració a les successives generacions.

Som homes i dones de caritat? Com preguem per les persones indigents d'arreu del món? Oferim mortificacions, deseiximent concret segons les reals possibilitats de

cadascun, per ajudar aquests germans?

No vull deixar d'explicar-vos la gran alegria que m'ha causat la notícia que ja comença a posar-se en pràctica un antic projecte de sant Josepmaria: realitzar en l'Opus Dei totes les tasques per a preparar la matèria del sagrament de l'Eucaristia.

Gràcies a Déu, aquest somni ja s'ha convertit en realitat, perquè a Xile —i espero que aviat pugui succeir en altres llocs—, amb el cultiu del blat i de les vinyes necessàries, ja disposen del vi i —tan aviat com puguem— de les hòsties per a la celebració del Sant Sacrifici. M'afiguro el goig de sant Josepmaria, per tal com recordo amb quin afecte parlava d'aquest desig.

Torno al tema d'aquesta carta: la importància de viure la Comunió dels Sants, no sols resant, sinó també

mitjançant l'ofertament del dolor i del sacrifici. Siguem generosos, filles i fills meus, per oferir al Senyor amb un somriure tot allò que ens contrariï; demanem a les malaltes i als malalts que facin a Jesús l'ofrena joiosa de les penes i malalties, sabent que d'aquesta manera, a més d'acumular mèrits per a la vida eterna, col·laboren de forma decisiva a l'establiment del regne de Déu a la terra, a l'eficàcia de l'apostolat. Tenim un gran tresor en els qui estan afligits per alguna malaltia. Tracteu cadascuna, cadascun, com ho faria el Senyor. Vegeu en ells el mateix Jesucrist.

La consideració d'aquesta realitat nodrirà a més la nostra esperança quan les forces del mal es facin presents amb virulència més gran al món, obrint potser una porta al pessimisme. No donem cabuda a aquesta temptació, filles i fills meus! Mai no oblidem que *existeix la gran*

realitat de la comunió de l'Església universal, de tots els pobles, la xarxa de la comunió eucarística, que transcendeix les fronteres de cultures, de civilitzacions, de pobles, de temps. Existeix aquesta comunió, existeixen aquestes "illes de pau" en el Cos del Crist. Existeixen. I són forces de pau al món. Si repassem la història —el Papa ho comentava recentment—, podem veure els grans sants de la caritat que han creat "oasis" d'aquesta pau de Déu al món, que hi han encès sempre de nou la seva llum, i també han estat capaços de reconciliar i crear la pau sempre de nou. Hi ha hagut màrtirs que han sofert amb el Crist, que han donat aquest testimoniatge de la pau, de l'amor que posa un límit a la violència [7].

Durant el meu recent viatge al Líban, he tingut constància una vegada més de la força d'aquesta comunió en el Crist d'oracions i de sacrificis. M'han

comentat que, durant la recent guerra, notaven que molta gent estava resant per ells. Es complia, una vegada més, allò que el nostre Pare va escriure a *Camí*: **viviú una particular Comunió dels Sants: i cadascú sentirà, a l'hora de la lluita interior, igual que a l'hora del treball professional, l'alegria i la força de no estar sol** [8].

Recordarem també en aquest mes l'anunci de l'erecció de l'Opus Dei com a Prelatura personal, per l'estimadíssim Joan Pau II. Sóc testimoni de com sant Josepmaria va pregar per aquesta intenció, i de com també en això va prendre el relleu el nostre Álvaro: conservo molt present la seva visita a la Medalla Miraculosa, aquí a Roma, per donar gràcies per aquest pas. Ara ens toca a nosaltres el deure de jugar-nos la vida, per aquest reconeixement tan esperat: uniu-vos, si us plau, a la meva intenció. I encomaneu també

els fidels de la Prelatura que el proper dia 25 rebran l'ordenació diaconal.

Amb tot afecte, us beneeix

el vostre Pare

+ Xavier

Roma, 1 de novembre de 2006

[1] Benet XVI, *Homilia*, 11-XI-2005

[2] Mt 25, 21

[3] Sant Josepmaria, *Camí*, n. 571

[4] Sant Josepmaria, *Camí*, n. 98

[5] Sant Josepmaria, *Apunts íntims*, n. 360 (29-X-1931)

[6] *Ibíd.*, n. 731

[7] Benet XVI, *Homilia*, 23-VII-2006

[8] Sant Josepmaria, *Camí*, n. 545

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/carta-del-
prelat-novembre-2006/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/carta-del-prelat-novembre-2006/) (05/08/2025)